

Αυτό που ζούμε είναι ένα οικονομικό και κοινωνικό 1922. Όμως οι μηχανισμοί της παρακμής, της ήττας και της προδοσίας παραμένουν ενεργοί. Διεξάγουν μάχες οπισθοφυλακής. Η ίδια πολιτική και «επιχειρηματική» παρασιτική τάξη που διέλυσε την παραγωγική βάση της χώρας, αποδόμησε την εθνική και κοινωνική συνοχή και μετέθεσε τα κέντρα εξουσίας σε παρακάμαρες, με όργανο έναν βραχίονα παραπληροφόρησης κι εκβιασμών στα ΜΜΕ, παραμένει στο προσκήνιο, φιλοδοξώντας να ελέγξει την πτώση.

Μεσάζοντες, εργολάβοι, μεταπράτες της διαφθοράς, πολιτικοί υπάλληλοι τους και φαιοκίτρινοι προπαγανδιστές είναι οι μέτοχοι και το ΔΣ μιας ανωνύμου εταιρείας εθνικού εγκλήματος. Άπαντες ανδρώθηκαν μέσα από τα κρατικά ταμεία, από το υστέρημα των ιδιωτικών και των δημοσίων, από τις επιδοτήσεις και τα δάνεια, που πάρθηκαν στο όνομα του Λαού. Οι Έλληνες κερνούσαν κι αυτοί έτρωγαν.

Η μετάβαση στη νέα εποχή, η λύση στα τεράστια αδιέξοδα που αντιμετωπίζουμε, δεν πρόκειται να έρθει από το ίδιο ληστρικό σύστημα. Αυτοί που είναι το πρόβλημα, δεν μπορούν να δώσουν τη λύση.

Η φυγή προς τα εμπρός προϋποθέτει διάλυση των μηχανισμών αυτών, Νέμεση, τιμωρία. Στις συνειδήσεις των απλών πολιτών, αυτών που σήμερα φέρουν το βάρος των εκατοντάδων δισεκατομμυρίων, που έγιναν αμύητες περιουσίες ολίγων, διορισμοί, χλιδάτα ολυμπιακά κι άλλα έργα, προμήθειες κι εξοπλισμοί, πληρωμένα διπλά και τριδιπλά, καμμία πολιτική δεν θα έχει νομιμοποίηση, αν δεν υπάρξουν προσωποποιημένες ευθύνες, αν δεν υπάρξουν περιουσίες που θα επιστραφούν στο δημόσιο ταμείο και δεν περάσουν την πόρτα του Κορυδαλλού, κάποιοι τουλάχιστον, από αυτούς που καταλήστεψαν την χώρα, διέλυσαν τις παραγωγικές της δομές και διήφθειραν θεσμούς και πρόσωπα.

Η ανακύκλωση σάπιων υλικώ ν και νοοτροπιώ ν είναι εισιτήριο για κατάρρευση.

Δυο χρόνια που πέρασαν δεν πήγαν απλά χαμένα. Με σκοτεινές μεθοδεύσεις, με παραποίηση στοιχείων, η χώρα δέθηκε με αλυσίδες. Υπάρχουν σοβαρές υποψίες αν όχι κι ενδείξεις, ότι κάποιοι κερδοσκόπησαν από το αίμα και την αγωνία, τις θυσίες των εργαζομένων. Ακολουθήθηκε μια πολιτική υπόδειγμα αποτυχίας. Σήμερα, μετά από αιματηρές θυσίες, η Ελλάδα χρωστάει πολύ περισσότερα, έχει υστέρηση εσόδων, και ολόκληρες μάζες του Λαού ωθούνται στο κοινωνικό περιθώριο και την απελπισία.

Το ανηλεές σφυροκόπημα του φρονήματος των απλών ανθρώπων, με οργανωμένο σχέδιο και πολιτικούς ταγούς ως «λαγούς», στράγγιξε θανάσιμα το κουράγιο του μέσου Έλληνα μαζί με την τσέπη τους. Λογής λογής τυχοδιώκτες και μισθοφόροι, από τον βραχίονα εκβιασμών και προπαγάνδας της μεταπολιτευτικής παράγκας, διακινούσαν και διακινούν ανά τρίμηνο εσχατολογικά σενάρια προκαλώντας κύματα επιδρομής αναλήψεων στις τράπεζες και φυγής κεφαλαίων, μουδιάζοντας τους πολίτες και δημιουργώντας το κατάλληλο κλίμα για την επιβολή των πολιτικών, που ήδη απέτυχαν.

Συκοφάντες, πράκτορες κι εξαπτέρυγα που κάνουν κωλοτούμπες επί της καθεστωτικής δοκού, έχουν αναλάβει την βρώμικη δουλειά.

Ο Γιώργος Παπανδρέου ετοιμάζεται να πάρει τη ρεβάνς από τους δικούς του. Μην παραξενευτείτε αν δείτε τον Γιώργο, που φεύγει για να μείνει, αν καταγγείλει την κυβέρνηση των δυο προηγούμενων ετών και την αδιέξοδη κι εγκληματική πολιτική της. Θυμηθείτε το, ο Γιώργος θα γίνει κι αντιμνημονιακός, είναι ικανός να φορέσει ζιβάγκο, να σηκώσει την πλαστική σημαία του παλιού ΠΑΣΟΚ του μπαμπά του και να ξεκινήσει ανένδοτο.

Μεγάλο δε κομμάτι της Αριστεράς, απλώς επενδύει στο κοινωνικό χάος. Μόνη ελπίδα λοιπόν η μεγάλη Κεντροδεξιάς, που θα κληθεί όμως ν' αναλάβει την χώρα γονατισμένη κι απόλυτα εξαρτημένη από τους άθλους του κ. Παπανδρέου.

Οι Γερμανοί από την άλλη ετοιμάζουν την ρεβάνς. Την μάχη που έχασαν τα πάντσερ και τα μέσερμιτ επιδιώκει να την κερδίσει η Deutsche Bank, ο Σόϊμπλε κι ο βιετναμέζος Άριος. «Θα επιστρέψουμε κι η γη θα τρέμει», ήταν το σύνθημα των «Λυκανθρώπων», της οργάνωσης που προετοίμαζε εθνικοσοσιαλιστικό αντάρτικο, όταν οι Σύμμαχοι έμπαιναν από Δύση κι Ανατολή στο γερμανικό έδαφος. Λοιπόν, αδέρφια, επιστρέφουν.

Μας ετοιμάζουν την καινούργια κομμαντατούρ και στην επικείμενη σύνοδο κορυφής θα μπουν στην αντζέντα ωραία πράγματα για τις απειθαρχες χώρες του Νότου, κι όχι μόνο, όπως ειδικά δικαστήρια για όσες χώρες ξεφεύγουν δημοσιονομικά και ως τιμωρία, μεταξύ άλλων, η αφαίρεση της πολιτικής ψήφου. Γερμανικά ξέρω, έμαθα την γλώσσα του Γκαίτε κι εκείνου του τρομερού φιλέλληνα, που στην ολέθρια μάχη του Πέτα, κυκλωμένος κι ακουμπισμένος σ' ένα πλάτανο, θέρισε με το σπαθί του πλήθος Τούρκων, πριν ποτίσει κι αυτός με το αίμα του το δέντρο της Ελληνικής Ελευθερίας.

Αυτόν τον Γερμαναρά παλήκαρο, με την κλασική παιδεία, που άφησε πίσω του τον Μέλανα Δρυμό, για να μοιραστεί ψωμί κι ελιές με τον Καραϊσκάκη και να πεθάνει στη γη που την φανταζόταν γεμάτη Νύμφες και Ήρωες, τον αγαπώ. Με δέος όμως βλέπω την νέα Γερμανία να διαπράττει γι' άλλη μια φορά στην Ιστορία την Ύβρη.

Όταν οι μαυριδεροί νότιοι αγοράζαμε την βιομηχανική παραγωγή τους και παίρναμε δάνεια με 72 δόσεις για να αγοράσουμε τα τευτονικά τετράτροχα τους, όταν οι εταιρείες τους διήφθειραν τους πολιτικούς μας, ώστε με τα δάνεια, που τώρα μας καβαλήσανε, να πληρώνουμε σε αυτούς έργα, προμήθειες, θηριώδη τεθωρακισμένα και μπαταρισμένα υποβρύχια, ήταν καλά.

Ποιές δόσεις; Η ελευθερία μας

Συντάχθηκε απο τον/την Γιάννης Αεράς
Τετάρτη, 07 Δεκέμβριος 2011 16:37

Η σημερινή αλαζονική Γερμανία ξεχνάει ότι οι «τεμπέληδες» Νότιοι, είμαστε ικανό κομμάτι της πελατείας τους. Η καταβράθρωση των κοινωνιών μας, η αποστράγγιση κάθε ικμάδας της οικονομίας μας δεν θα είναι χωρίς συνέπειες γι' αυτούς. Δεν θα παραμείνουν ακμαίοι και θαλεροί σε μια ερημοποιημένη Ευρώπη.

Μπροστά μας δεν έχουμε απλώς ανάγκη για διαρθρωτικές αλλαγές και μεταρρυθμίσεις. Έχουμε κυριολεκτικά έναν θανάσιμο αγώνα επιβίωσης, που απαιτεί κάτι πολύ περισσότερο από τεχνοκρατική διαχείριση και «σώφρονα» δοσιλογισμό. Γιατί, δεν θα βαρεθώ να το λέω, το διακύβευμα δεν είναι οι επόμενες δόσεις και το πολυετές, είναι η Ελευθερία μας.

[ΠΗΓΗ](#)